

LBRIS

We know
books

ISABEL CAMBLOR

NOPTILE CENUȘĂRESEI

editura rao

CUPRINS

PROLOG PENTRU CITITORII DE REA-CREDINȚĂ
(de Jorge Eduardo Benavides) / 9

ÎN LOC DE INTRODUCERE / 15

I. O AMENINȚARE CU MOARTEA

Cartea de tarot neînțoarsă / 19

II. AMINA

Primul arcan: Marea Preoteasă / 29

III. DOUĂ DOMNIȚE SOLITARE: SAMARKANDA
ȘI CENUȘĂREASA

Al doilea arcan: Steaua / 77

IV. CAPETE DE MORT PE SCENĂ

Al treilea arcan: Împăratul / 87

V. O MOARTE ANUNȚATĂ

Al patrulea arcan: Moartea / 111

VI. CĂRȚI DE TAROT, CONSPIRAȚII ȘI O APARIȚIE

Al cincilea arcan: Magicianul / 125

VII. CONFIDENȚI STRĂINI ÎN NOAPTEA DE
HALLOWEEN

Al șaselea arcan: Pustnicul / 149

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ISABEL CAMBLOR

Maldita Cenicienta

© ISABEL CAMBLOR, 2005

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă

ADRIANA STERIOPOL

© Editura RAO, 2013

pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-598-3

LIBRIS

We know
books

VIII. UN JAF SOFISTICAT

Al șaptelea arcan: Roata Norocului / 171

IX. LILIACUL ALB

Al optulea arcan: Nebunul / 185

X. ÎNCĂ O AMENINȚARE

Al nouălea arcan: Spânzuratul / 199

XI. UN SPION ÎN SPATELE PERDELUȚELOR

Al zecelea arcan: Necuratul / 219

EPILOG

Scrisoarea pe care Maria a citit-o
de-abia peste un an / 241

Mamei mele

Azi se împlinește un an de când a dispărut singura prietenă pe care am avut-o.

În toate aceste luni, mai întâi am căutat-o și apoi am așteptat-o și, în cele din urmă, am început să o visez în permanență, văzând-o cum se rostogolește în prăpastie, căzând cu fața la pământ, ridicându-se nevătămată și salvându-mă ea pe mine. Dar această imagine nu este de fapt un vis, ci reproducerea unui trecut real în care singura mea prietenă, Blanca, avea grijă să nu fi strivită.

Am crescut împreună și ea a fost mereu lângă mine ca să-mi adune bucățelele și să le recompună. Duhul mereu punctual al lămpii fermecate se strecura în momentul și la locul în care ar fi fost nevoie de el, punea ordine în ideile mele imprecise, le potrivea după cum considera că s-ar fi convenit și apoi oferea răspunsul adecvat.

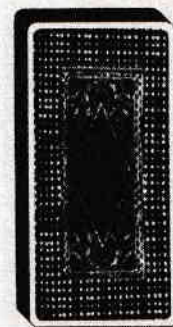
Se spune că devii conștient de faptul că ai fost stăpânul unei comori exact din clipa în care pierzi. Se spun atâtea lucruri! Dar nu poți interioriza atât de ușor înțelepciunea populară; dacă ar fi atât de simplu, am fi cu toții înțelepți. Însă, în cazul acesta, este cert: eu am pierdut-o pe prietena mea și de-abia atunci am conștientizat cât de mult valora ceea ce nu mai aveam.

Din ziua în care a dispărut Blanca, totul s-a schimbat. Când poliția m-a informat despre moartea ei incontestabilă, am rămas incremenită. De spaimă, de durere, dar și din cauza

lipsii de apărare pe care o resimțeam, căci trebuie să mărturisesc că fragilitatea este una dintre principalele trăsături ale personalității mele. Din pricina felului meu aiurit de a fi, a trebuit să mă străduiesc mult ca să o scot la capăt, am fost nevoită să dezvolt în mod forțat o mulțime de abilități cărora înainte nu le simțeam lipsa și pe care persoanele normale au ocazia să le deprindă încetul cu încetul între copilărie și adolescență, dar pe care eu nu le încercasem, dat fiind că nu am avut niciodată nevoie să mă adaptez la mediu; Blanca, prietena mea, avea grijă să adapteze mediul la mine. Într-un prim moment, nu am avut încotro și a trebuit să trăiesc exclusiv din instinct, dar apoi, din fericire, după vreo două luni, am reacționat în sfârșit. Nu am avut nevoie de prozac și nici să merg la psihoterapeut, s-a întâmplat pur și simplu; m-am trezit de dimineață, am considerat că trebuie să termin cu tâmpeniile, m-am dus la liceu și mi-am ținut orele, ca în oricare altă zi, dar fiind conștientă că nu era vorba de o zi oarecare. Nu a fost o revelație, desigur, pentru că nu am stofă de iluminată, nu mi-aș juca bine rolul; poate că a fost ceva tot atât de simplu ca planul pe care Blanca îl concepuse pentru mine și care s-a pierdut când ea nu a mai fost, nu se îndepărta atât de mult pe cât credeam eu și am dat peste el sau peste un înlocuitor, așa, pe neașteptate. Trebuie totuși să admit că în acele două luni de dezorientare, comportamentul meu a reușit să atingă cele mai înalte cote de nesăbuiță, situație pe care nu am intenția să mi-o reproșez în mod excesiv, întrucât, dacă aș proceda minuțios și aș avea un pic de bunăvoință, aș putea chiar să afirm că o parte din acea nesăbuiță m-a putut ajuta la un moment dat să alunec pe un teren pe care nu s-ar fi aventurat nimeni întreg la minte și datorită căruia am găsit unele răspunsuri care mi-au fost de mare folos.

Îmi încep azi relatarea și o fac pornind din ziua de 24 octombrie, dată de la care Blanca a început să moară.

I. O AMENINȚARE CU MOARTEA

CARTEA DE TAROT NEÎNTOARSĂ

*Pentru ca nimic să nu ne despartă,
ca nimic să nu ne lege.*
PABLO NERUDA¹

¹ Poet chilian (1904-1973), laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971, considerat unul dintre cei mai mari poeți ai secolului XX (n.tr.)

Un elev, căruia i se spunea Reverendul pentru că se îmbrăca întotdeauna în negru, își aprinse o țigară și se tolăni în bancă; apoi puse genul acela de întrebare la care te puteai aștepta din partea lui, la care te-ai fi putut realmente aștepta din partea oricui, dat fiind că niciunul dintre ei nu își manifestase vreodată în mod fățiș cea mai mică urmă de curiozitate pentru Istorie, în vreme ce, recurgând la povestioare din istorie, dacă aveai chef și erai inspirată la momentul oportun, îi puteai ademeni destul de ușor.

– E adevărat că Elisabeta Tudor¹ n-avea vagin?

Presupun că puștiul acela poreclit Reverendul era convins că voi fi stânjenită de întrebare, dar nu a fost așa; ceea ce a reușit într-adevăr să mă enerveze a fost faptul că am observat cum fumul țigării sale se ridica în tavan, de parcă ar fi fost sacrificiul unui om cinstit, și că am constatat cu neputință felul în care ei încălcau nepedepsiți normele, în timp ce eu turbam din pricina abstenenței de la tutun, pentru că îmi puneam pielea la saramură dacă îmi trecea prin minte să aprind o țigară în clasă, pe când ei nu riscau nimic: astea erau regulile.

¹ Elisabeta I (1533-1603), regină a Angliei și Irlandei între 1558 și 1603, ultimul monarh din dinastia Tudor, fiică a lui Henric al VIII-lea și a Anei de Boleyn, cunoscută și ca Regina Fecioară (n.tr.)

Când a început școala, Blanca avusese deja grijă să-mi pună la dispoziție indicațiile exacte care aveau să-mi permită, întotdeauna potrivit propriului ei punct de vedere, să dezvolt o serie de mecanisme orientate către obținerea a două lucruri: ca elevii să nu mă calce în picioare și ca eu să devin până la urmă un membru mai mult sau mai puțin respectat în cancelaria profesorilor, un ecosistem unde nu este întotdeauna ușor să supraviețuiești. Și cum mie mi s-a părut întotdeauna indicat să o ascult pe Blanca – mai ales datorită remarcabilelor ei predispoziții pentru reușită, astfel că puteai fi scutit de multe ori de ritualul încercărilor și al erorilor – m-am *deghizat*, așa cum m-a sfătuit ea și, într-adevăr, am reușit să mă mențin în școală. Ca să izbutesc, am îndeplinit indicațiile ei una câte una, fără prea mult discernământ din partea mea, recunosc asta, dar cert este că viața mea a funcționat întotdeauna așa și, până în momentul de față, nu am avut niciodată plângeri. Am făcut mereu uz de înțelepciunea prietenei mele, amândouă fiind mulțumite de această înțelegere bilaterală: tu concepi procedeul pentru a ieși învingătoare, eu sunt de acord fără să discut, eu întreb cum să ies dintr-o încurcătură, tu propui exact trucul care trebuie folosit. De când eram foarte mici, Blanca adoptase obiceiul de a-mi organiza viața, având consimțământul meu, ce-i drept. De aceea, când a părăsit Jávea¹ ca să vină să trăiască la Madrid, am fost alarmant de descumpănită. Din fericire, Blanca și-a dedicat primul ei an de activitate la Madrid ca să-mi facă mie loc, astfel că a putut imediat să-și continue munca de îndrumare.

Dar în ciuda predispoziției sale pentru reușită, e firesc ca Blanca să nu fi fost în stare să interpreteze orice întâmplare fără o marjă de eroare și, cu atât mai puțin, dacă îi lipsea o anumită informație. Iar în ziua de 24 octombrie nu a

¹ Localitate din comunitatea valenciană, provincia Alicante (n.tr.)

nimerit-o, tocmai din lipsa informațiilor. Să fiu mai explicită: de îndată ce i-am comentat incidentul, Blanca a luat drept bun faptul că atunci când Reverendul m-a întrebat despre absența sexului la regina Angliei, singurul lucru pe care l-am obținut prin reacția mea a fost să mă conving în mod iremediabil de poziția mea ca profesoară respectată doar pe jumătate. Și a atribuit acestei idioteții toată neliniștea pe care a observat-o în noaptea aceea la mine. Dar ceea ce nu-și putea imagina era faptul că în ziua aceea, 24 octombrie, eu mi-am pierdut într-adevăr rutina molcomă și din motive care nu aveau nimic de-a face cu Reverendul. Dar asta vreau să o explic mai târziu.

Desigur că episodul cu Reverendul nu avusese importanța pe care Blanca i-o atribuisese. Reușise să mă neliniștească puțin. A întrebat de vagin, și-a aprins țigara, iar ceilalți dobitoci și-au ciulit urechile.

– Stinge țigara, i-am cerut eu dregându-mi vocea cu o infinită răbdare.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, do'ňșoară.

– Îți voi răspunde când vei stinge afurisita aia de țigară.

– Stinge-o, măi, Reve, a intervenit în favoarea mea un romantic nerăbdător să vadă cum aveam să ies din încurcătură.

Reverendul a stins țigara.

Atunci am avut ghinionul să-mi vină o inspirație direct din Parnas, o stupiditate, cum o va socoti mai târziu Blanca; ca o pedeapsă exemplară, am rostit cu toată aroganța din lume un proverb: „Prostul este cel care nu găsește mijlocul de a desprinde esența de trivialitate“ și am adăugat numele autorului, pentru a fi și mai ironică: Alex Howard, scriitor britanic.

– „Satisfacerea unei curiozități proprii este una dintre cele mai mari surse de fericire în viață“, a răspuns el cu naturalețe

și a adăugat, la fel, numele și proveniența autorului aceluși citat: Linus Pauling, savant american.

Umilitorul și oportunul aforism, pe care Dumnezeu știe cum de a fost cu puțință să-l aibă înmagazinat în creier neghiobul îndoliat, m-a anihilat. L-am privit pe Reverend, care era atât de satisfăcut, rezemat de spătarul scaunului și cu o cizmă împodobită cu ținte așezată delicat pe masa de scris. Și am amuțit, ca o proastă; câteodată mi se mai întâmplă. Nu am ripostat, m-am mărginit să plec ochii, să scot o țigară și să încalc în armonie cu călăul meu regulile școlii. Nu am răspuns la nicio întrebare despre vagine, nici el nu a mai insistat, am reușit să expun alte câteva amănunte în legătură cu politica moștenitoare a regelui schismatic, am improvizat un exercițiu de redactare despre participarea acesteia la confruntarea cu Filip al II-lea¹ și cu invincibila sa flotă și, folosind nu mai știu ce scuză, am declarat încheiată lecția cu zece minute mai devreme decât ora oficială. Dar înainte de a avea timp să ajung la ușă, elevul impertinent mi-a tăiat din nou calea.

– Don'șoară, Filip al II-lea e individul ăla care purta un coș de hârtii în loc de pălărie, nu-i așa? spuse el punându-și în cap coșul de hârtii și prezentând o imagine surprinzător de asemănătoare cu cea înfățișată de Filip al II-lea în portretul pictat de Sánchez Coello.

Nimeni nu a râs, poate pentru că nimeni din clasa aceea, cu excepția elevului deghizat în coleopter și care începea să dezvăluie o oarecare urmă de cultură pe care nu mi-aș fi imaginat-o niciodată la vreunul dintre ei, nu cunoștea înfățișarea regelui. Nici eu nu am râs, m-am prefăcut că îl

¹ Filip al II-lea de Habsburg (1527-1598), rege al Spaniei între anii 1556-1598. În timpul domniei sale, Imperiul spaniol a ajuns la apogeu, iar monarhia hispanică a devenit prima putere din Europa. (n.tr.)

ignor, ca să nu-și dea seama că tâmpenia aceea mi se păruse destul de amuzantă.

Ca să fiu sinceră, obișnuiesc să înghit acest gen de incidente cu destulă indiferență. La urma urmelor, eu nu am fost niciodată ca Blanca, sunt conștientă că îmi lipsesc reflexele ei, că nu voi fi niciodată învingătoare prin iscusința și resursele mele; sunt familiarizată cu aceste situații și, ca regulă generală, nu mă deranjează, nu sunt o perdantă, dar nici o învingătoare absolută, cum era Blanca. Dar cele două maxime schimbate între noi cu atât de puțin sens, forma aceea de dominație a elevului ager la minte sau de eșec al profesoarei nepricepute, de ce să neg, chiar m-a deranjat ieșirea aia a lui în momentul când s-a produs. Cum știam că Blanca era de serviciu, am alergat în cancelaria profesorilor, unde speram să o întâlnesc și să-mi spun oful în legătură cu cele întâmplate, dar nu am găsit-o. M-am gândit că o fi la bufet, așa că, neavând niciun chef să dau ochii cu vreunul dintre elevii mei cretini, am hotărât să plec acasă, unde puteam să fumez și să-mi dau drumul la gură cât poșteam. Știam că nu va întârzia să se întoarcă, pentru că era zi de eliminare la emisiunea *Big Brother*, așa că voi avea timp berechet să-mi descarc sufletul.

Am coborât scările ca vântul. M-am oprit doar de două ori în drumul meu spre casă: prima dată când coboram, o mică oprire pe dreapta, la mezanin, unde Blanca îi îndruma în fiecare marți și vineri pe pramatele mele de la COU¹ în ceea ce privește acea disciplină alternativă denumită „Tehnologia Informațiilor“. Nici urmă de prietena mea. A doua oprire a mea a fost în micul bar situat la două blocuri de școală și la vreo patru de casă, loc muncitoresc de întâlnire, unde se venerază gustarea cu vin ordinar și unde automatul de țigări

¹ Abreviere pentru denumirea în spaniolă a așa-numitului *Curso de Orientación Universitaria / Curs de Orientare Universitară* (n.tr.)

dispune de o caracteristică foarte apreciată în ziua de azi: nu cere niciodată contravaloarea exactă, iar mărunțișul nu se epuizează niciodată.

Trebuie să mărturisesc că, pe când alegeam țigările Nobel Light, după ce am depus cele trei monede corespunzătoare în mașinărie, o treabă cam de două secunde, m-am lăsat absorbită la modul cel mai josnic de conversația care se auzea din spatele stâlpului. Mi-am ascuțit auzul când am deslușit muștrarea aceea apocaliptică pe care o adresa vocea răgușită a unui bărbat, cu un accent nedefinit – poate din Est, poate din Magreb, ceva care răsuna cu multe „r“-uri și care lungea aproape toate consoanele –, unei biete victime nevinovate care nu răspundea o vorbă.

Nu se poate spune că mă comport indiscret în situații normale, cu toate că uneori e adevărat că mă învinge curiozitatea. Oricine ar fi fost individul agresat căruia i se adresa vocea amenințătoare, probabil că avea testiculele instalate la nivelul gâtului, pentru că tipul care îl lua la rost nu folosea tocmai formule diplomatice ca să-l informeze în legătură cu ce i s-ar putea întâmpla dacă nu plătea mălaiul pe care îl datora și, mai ales, dacă mai menționa din nou cuvântul *poliție*.

– Te fac strecurătoare cu șișul, de-acum ești avertizată.

Stâlpul principal în spatele căruia se afla încastrat automatul de țigări ieșea cel puțin cu trei palme în afară, astfel că puteam observa perfect cărlionții creditorului care își dădea aere de potențial asasin, dar nu și chipul.

Am rămas încremenită, nemișcată. Cu siguranță că loviturile de șiș erau doar un fel de a spune. Nimănui nu-i trece prin minte să amenințe pe cineva cu moartea într-un bar în care se servesc gustări, unde orice mușteriu are ocazia să audă amenințarea. Cu siguranță că era o glumiță între colegi.

Pachetul de țigări Nobel și contactul lui cu tabla automatului a răsunat ca detunătura unei bombe cu amonali¹. Probabil că așa am perceput eu, desigur, pentru că nimeni nu a părut să bage de seamă zgomotul asurzitor, nici măcar reclamantul ofensat, care, fără niciun menajament, continua să-i furnizeze amănunte datornicului în legătură cu modul în care obișnuia să se poarte cu ticăloșii rău-platnici.

– Ia aminte că până în ziua de azi nimeni nu m-a luat peste picior, poate pentru că toată lumea știe că cine îmi face vreo pungășie rămâne mai întâi fără dinți și apoi fără suflare.

„Tu-i grijania mă-sii“, m-am gândit eu. O înjurătură pe care nu o folosesc decât în gând; probabil că mi-a rămas în subconștient vreo urmă din doctrinele predicate de călugărițe și repetate întruna ca o pisălogeală de-a lungul celor zece ani ai mei de școlarizare la Carmelite: înjurăturile în gura unei domnișoare produc un efect foarte urât. Dar „tu-i grijania mă-sii“ nu a întârziat deloc să fie înlocuită în gândul meu cu niște categorice „tu-le mama lor de parale, dar ce p...da mă-sii e asta“, când am auzit vocea biete datornice falite sau ce-o fi fost ea, implorând de la oribilul monstru încă puțină păsuire:

– Ai putea avea un minimum de considerație față de mine... după câte am petrecut împreună... mai lasă-mi puțin timp...

Glasul Blancăi, aceeași modulație, aceeași cadență a ei, s-a strecurat printre oscioarele urechilor și mi-a lovit timpanele cu forța dublă pe care o avea detonația amonaliului pe care o percepușem la căderea pachetului de țigări pe fundul mașinăriei. Peste o secundă, eram în stradă, spulberând recordurile olimpice de viteză, în drum spre mașina mea.

¹ Amestec exploziv pe bază de nitrat de amoniu (n.tr.)